

Mefo změna - Wikipedia

W de.wikipedia.org/wiki/Mefo-Wechsel

Autoren der Wikimedia-Projekte

Mefo **-Wechsel** , pojmenovaný po **Metallurgical Research Society b.**, **založené v červenci 1933. H.** (Mefo), byl finanční nástroj nacistického státu zavedený prezidentem Reichsbank Hjalmarem Schachtem ve formě půjčky na směnku . Byly používány až do roku 1939 a sloužily jedinému účelu – utajit dluh Německé říše a poskytnout prostředky na přezbrojení Wehrmachtu, aby byl připraven na druhou světovou válku .

Směnky de facto vytvořily paralelní měnu vedle říšské marky , neboť Říše garantovala jejich splacení nejpozději po pěti letech. V rámci velmi nákladného vyzbrojování Wehrmachtu mohly obranné firmy, které jimi byly placeny, používat tyto směnky jako platební prostředek - například pro dodavatele. Změny v Mefo umožnily financovat vládní výdaje bez nutnosti sáhnout po bankovních úvěrech a zároveň posloužily k vytvoření pracovních míst pro stát v rámci programu Reinhardt . Říšská vláda vědomě počítala s možností pozdějšího splacení závazků z plánované válečné kořisti .

Celkové množství vydaných směnek dosáhlo vrcholu 12 miliard říšských marek v roce 1938. Kvůli jejich omezené lhůtě by je musela nejpozději od roku 1938 splácet Říše. Ministr hospodářství Walther Funk však prohlásil, že Říše by to neudělala, ale místo toho by vydala říšské dluhopisy Reichsbank . Reichsbank varovala před touto restrukturalizací dluhu a považovala ji za hrozbu pro stabilitu měny. Schacht byl poté odvolán z funkce prezidenta Reichsbank a Funk byl jmenován jeho nástupcem. Když Hitler v roce 1939 převzal Říšskou banku přímo pod svou kontrolu, zavázal ji, aby poskytovala Říšské půjčky v jakékoli výši, kterou si přála. Díky tomu bylo financování prostřednictvím účtů Mefo nadbytečné, ale po válce to vedlo k rozsáhlé devalvaci říšské marky.

Úkol

Říšský ministr financí hrabě Schwerin von Krosigk komentoval opuštění směnky Mefo v dopise Adolfu Hitlerovi ze dne 1. září 1938 :

„Od převzetí moci se vědomě ubírá cesta k financování velkých jednorázových výdajů na počáteční vytvoření pracovních míst a přezbrojení prostřednictvím půjček. Pokud to nebylo možné běžným využitím peněžního a kapitálového trhu, tj. každoročním nárůstem úspor v Německu, bylo financování realizováno prostřednictvím směnek (pracovních a mefo směnek), které jsou eskontovány v Reichsbank, tj. prostřednictvím tvorby peněz [2].“

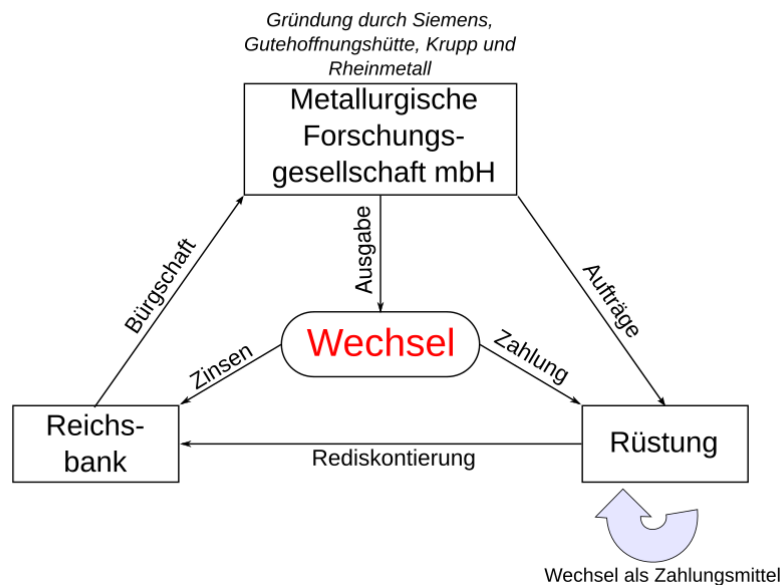
Vzorem pro změny v Mefo byly „změny Öffa“, které od roku 1932 sloužily k vytváření pracovních míst a budování infrastruktury veřejnými orgány.

Říše financovala vládní výdaje na přezbrojení tím, že neplatila bankovkami, ale akceptovala směnky vydané zbrojním průmyslem. Směnky však nepřijala samotná Říše, ale účelová společnost s názvem *Metallurgische Forschungsgesellschaft b.*, která byla *založena speciálně pro tento účel v květnu 1933. H*

Zároveň účty Mefo sloužily k financování opatření na přezbrojení bez využití mezinárodního kapitálového trhu. Byly považovány za obchodní směnky a nemusely se ukazovat v říšském rozpočtu ani v říšském registru dluhů. Protože akcionáři Metallurgische Forschungsgesellschaft mbH byli váženými představiteli německého průmyslu, mohla Říšská banka podle zákona o říšských bankách eskontovat účty zbrojního průmyslu za účelem refinancování Metallurgische Forschungsgesellschaft mbH.

Limit státního dluhu stanovený zákonem o Reichsbank byl obcházen zákony Mefo. Teprve dlouho poté, co byla emise zastavena, se staly známými jako Mefo changes.

Jak to funguje

Jak změna funguje

Změna Mefo byla tratt (nakreslená změna).

související

Osoba , která byla instruována ze změny Mefo (navrhovatel) byla *Metallurgical Research Society m. b. H.* This GmbH akceptovala směnky vydané vojenským průmyslem. To zřejmě financovalo část nákupů zbraní Wehrmachtu . V květnu 1933 upsaly čtyři velké známé německé společnosti, jmenovitě Siemens , Gutehoffnungshütte , Krupp a Rheinmetall , akciový kapitál pro Metallurgical Research Society ve výši jednoho milionu říšských marek . Říše neposkytla žádný základní kapitál, aby nevystupovala jako akcionář. Mefo mbH byla od počátku koncipována jako fiktivní společnost , takže směnečné závazky nemusely být vykazovány v říšském rozpočtu a v říšském registru dluhů. Společnost pro tento podnik měla krycí jméno. Společnost pro metalurgický výzkum by ve skutečnosti neměla a nemohla nést odpovědnost za zbrojní výdaje Říše; GmbH byla spíše refinancována eskontem směnek Reichsbank. Řízení zajišťoval zástupce ministerstva Reichswehru a zástupce Říšské banky . Reichsbank poskytla zbývající zaměstnance pro administrativní zpracování směnných transakcí.

Směnky musely nést podpis třetího ručitele, aby je Reichsbank mohla refinancovat. Zpočátku se tohoto úkolu ujaly soukromé banky. Aby bylo soukromým bankám ztíženo sledování říšských financí, byla založena další fiktivní společnost, *Handelsgesellschaft für Industrieerzeugnisse mbH* (Hafi). Hafi měl stejné akcionáře jako Mefo. [3]

Vystavovatel

Všechny společnosti, které plnily úkoly jménem státu, zejména vyráběly vojenskou techniku, nyní vystavovaly mefo směnky. Na jedné straně přijetím směnek Mefo byly smazány jejich nároky vůči Říši. Na druhou stranu mohli dodavatelé používat směnky Mefo jako platební prostředek, s jejichž indosací zase obsluhovali závazky vůči jiným společnostem.

remitenty

Osoby, kterým byly pokyny ze směnky určeny (remitenti), byli věřiteli výstavců. Stejně jako běžné směnky nebylo možné směnky Mefo proplatit na viděnou, ale byly splatné k určitému datu. Splatnost směnek byla zpočátku šest měsíců a byla opakovaně prodlužována, takže směnky byly nakonec v oběhu po dobu pěti let. Namísto čekání na splatnost směnky by dlužníci mohli směnku eskontovat, tj. prodat ji bance.

Ekonomicky nebyly směnky Mefo ničím jiným než půjčkou od vojenského hospodářství Říši. Tato cesta financování byla zvolena, protože zákon o Reichsbank neumožňoval větší částky úvěrů přesahující 400 milionů RM.

Zlevnění

Reichsbank souhlasila s reeskontem těchto účtů kdykoli. Účelem „změny Mefo“ však bylo poskytnout státu půjčku. Pokud by vojenská ekonomika okamžitě eskontovala své účty, musel by stát vyplatit požadované množství bankovek, aby začalo navyšování hotovosti (tvorba peněz). Aby se zabránilo okamžitému eskontu, byly směnky

účtovány roční úrokovou sazbou 4 %. To motivovalo zbrojaře, aby neproplatili směnky s Říší před uplynutím jejich platnosti. Směnky spíše využívali jako oblíbený platební prostředek, který přinášel i úrokové výnosy.

Garant výměny

Metallurgische Forschungsgesellschaft mbH měla se základním kapitálem 1 milion RM pouze tenkou kapitálovou základnu; Vzhledem k jejich právní formě jako korporace byla vyloučena přímá odpovědnost za společnosti Siemens, Krupp, Rheinmetall a Gutehoffnungshütte. Diskontní transakce Reichsbank potřebné k refinancování Mefo-GmbH však nebyly zaručeny. Emitenti směnek proto potřebovali zajištění. Říše byla tedy zodpovědná za splnění směnečných závazků Mefo-GmbH a vzdala se obhajoby před žalobou (přímo vymahatelná směnečná záruka).

Rozsah

Od roku 1934 do 31. března 1938 bylo vydáno celkem dvanáct miliard říšských marek. Financovaly kolem 45 % zbrojních výdajů, které do té doby narostly (na konci roku 1939 to bylo kolem 20 %). Z těchto dvanácti miliard RM však osm miliard pohltil trh. Nebyly tedy vykoupeny v Reichsbank. Schachtův záměr zabránit znatelné inflaci byl úspěšný.

Od dubna 1938 byly směnky Mefo nahrazeny krátkodobými říšskými pokladničními bankovkami. Směnky Mefo, které měly být proplaceny, bylo možné kromě hotovostní platby vyměnit za jiné krátkodobé směnky. V období od 31. března 1938 do 31. března 1939 explodovala emise těchto krátkodobých pokladničních poukázek, přičemž za pouhý rok jich bylo vydáno 4,2 miliardy RM.

Na konci roku 1938 vyjednálo ředitelství Reichsbank a říšské ministerstvo financí splátkový plán pro směnky Mefo splatné v roce 1939. To stanovilo, že v roce 1939 by mělo být splaceno 3,2 miliardy

RM ve směnkách. Dále měla být z říšského rozpočtu každoročně vyplácena jedna miliarda RM (včetně úroků). 11,9 miliardy RM v účtech Mefo by proto mělo být splaceno po 17 letech.

Byl to sám Schacht, kdo zakázal vydávání nových mefo účtů, a tím se stal u Hitlera neoblíbeným. Na protest on a další členové představenstva Reichsbank odstoupili 20. ledna 1939 z funkce prezidenta Reichsbank.

Mefo směnky vydávané od roku 1934 (podle Schachta):

- 1934 2,14 miliardy RM
- 1935 2,72 miliardy RM
- 1936 4,45 miliardy RM
- 1937 2,69 miliardy RM (do 31. března 1938)

90 % směnek Mefo vlastnily komerční banky. Pouze 10 % bylo stále v komerční ekonomice. Konkrétně byly stále v oběhu:

- 1938 11,9 miliard RM
- 1939 11,4 miliardy RM
- 1940 10,8 miliardy RM
- 1941 10,1 miliardy RM
- 1942 9,5 miliardy RM
- 1943 8,8 miliard RM
- 1944 8,1 miliardy RM

Hlavním důvodem velkého zájmu bank o vlastnictví směnek Mefo jsou zákonné požadavky na vykazování zvláštních směnek v rozvaze. Bylo povoleno je zaúčtovat do rozvahové položky „obchodní poukázky“. To znamenalo, že změny Mefo mohly být také „skryty“ před zahraničními akcionáři. Další výhodou účtů Mefo bylo, že nebyly uvedeny v říšském rozpočtu nebo v knihách správy říšského dluhu. Mlčenlivost proto byla zachována.

literatura

- *Statistická příručka Německa*. 1949.

- Rudolf Stucken: *Německá měnová a úvěrová politika 1914–1953* . Mohr, Tübingen 1953.
- Wilhelm Grotkopp : *Velká krize* . Econ, Düsseldorf 1954.

Individuální důkazy

1. ↑ Wolfgang Benz: *101 nejdůležitějších otázek - Třetí říše* . CH Beck, 2008, ISBN 978-3-406-56849-7 (google.de [přístup 26. září 2022]).
2. ↑ Norimberský mezinárodní vojenský tribunál : *Soud s hlavními válečnými zločinci* . Norimberk 1947, svazek 36, s. 492.
Dokument EC-419
3. ↑ Werner Abelshauser: *Válečné hospodářství a hospodářský zázrak. Hospodářská mobilizace Německa pro druhou světovou válku a důsledky pro poválečné období* , Čtvrtletník pro soudobé dějiny, svazek 47 (1999), s. 517 (PDF).